

ORZECZNICTWO TRYBUNAŁU KONSTYTUCYJNEGO ZBIÓR URZĘDOWY

Seria B

Warszawa, dnia 30 września 2025 r.

Pozycja 270

POSTANOWIENIE

z dnia 15 lipca 2025 r.

Sygn. akt Ts 48/22

Trybunał Konstytucyjny w składzie:

Justyn Piskorski – przewodniczący
Krystyna Pawłowicz – sprawozdawca
Rafał Wojciechowski,

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym zażalenia na postanowienie Trybunału Konstytucyjnego z 18 grudnia 2024 r. o odmowie nadania dalszego biegu skardze konstytucyjnej R.S.,

p o s t a n a w i a:

nie uwzględnić zażalenia.

Orzeczenie zapadło jednogłośnie.

UZASADNIENIE

W skardze konstytucyjnej wniesionej do Trybunału Konstytucyjnego 27 lutego 2022 r. (data nadania) R.S. (dalej: skarżący), reprezentowany przez pełnomocnika z urzędu, wystąpił o zbadanie zgodności art. 13 ust. 3 ustawy z dnia 9 kwietnia 2010 r. o Służbie Więziennej (Dz. U. z 2021 r. poz. 1064) w związku z art. 73 § 2 ustawy z dnia 6 czerwca 1997 r. – Kodeks karny wykonawczy (Dz. U. z 2021 r. poz. 53) w związku z § 14 oraz § 24 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 21 grudnia 2016 r. w sprawie regulaminu organizacyjno-porządkowego wykonywania kary pozbawienia wolności (Dz. U. z 2016 r. poz. 2231) w zakresie, w jakim „upoważnia dyrektora zakładu karnego do wprowadzenia porządku wewnętrznego zakładu karnego w drodze zarządzenia, w którym ogranicza się prawo skazanych do obrony poprzez reglamentację (ograniczenie) kontaktów telefonicznych z profesjonalnymi pełnomocnikami ustanowionymi dla skazanych obrońcami/pełnomocnikami do jednej rozmowy w ciągu dnia przy braku wyłączenia tych rozmów z ogólnego limitu rozmów przysługujących skazanym, a także uzależnia wykonani[e] dodatkowej rozmowy telefonicznej z pełnomocnikiem/obrońcą od zgody dyrektora zakładu karnego”, a także w jakim „reglamentowanie (ograniczenie) kontaktów telefonicznych z profesjonalnymi pełnomocnikami ustanowionymi dla skazanych obrońcami/pełnomocnikami do jednej rozmowy w ciągu dnia przy braku wyłączenia tych rozmów z ogólnego limitu rozmów przysługujących skazanym w drodze rozporządzenia tj. z uwagi na regulacje zawarte w § 24 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 21 grudnia 2016 r. w sprawie regulaminu organizacyjno-porządkowego wy-

konywania kary pozbawienia wolności”, z art. 42 ust. 2 w związku z art. 31 ust. 3 Konstytucji.

Postanowieniem z 18 grudnia 2024 r. (doręczonym pełnomocnikowi skarżącego 30 grudnia 2024 r.) Trybunał Konstytucyjny odmówił nadania dalszego biegu skardze konstytucyjnej. Trybunał uznał, że skarżący zakwestionował przepisy, które stanowiły podstawę prawną wydania zarządzenia Dyrektora Zakładu Karnego w C. wraz z załącznikiem pt. „Porządek wewnętrzny”, natomiast nie znalazły zastosowania w ostatecznym rozstrzygnięciu w sprawie, w związku z którą wniesiona została skarga do Trybunału.

W zażaleniu z 7 stycznia 2025 r. (data nadania) skarżący wniósł o zmianę powyższego postanowienia w całości poprzez nadanie skardze konstytucyjnej dalszego biegu. Zaskarżonemu postanowieniu zarzucił naruszenie art. 53 ust. 1 pkt 1 ustawy z dnia 30 listopada 2016 r. o organizacji i trybie postępowania przed Trybunałem Konstytucyjnym (Dz. U. z 2019 r. poz. 2393) w związku z art. 79 ust. 1 Konstytucji poprzez odmowę nadania skardze konstytucyjnej biegu z uwagi na „niewskazanie przepisu ustawy zasadniczej, która jest kwestionowana, podczas gdy [s]karżący wskazał na przepis ustawy, który kwestionuje a to art. 13 ust. 3 ustawy z dnia 9 kwietnia 2010 r. o Służbie Więziennej w zw. z art. 73 § 2 ustawy z dnia 6 czerwca 1997 r. Kodeks karny wykonawczy w zw. z § 14 oraz § 24 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 21 grudnia 2016 r. w sprawie regulaminu organizacyjno-porządkowego wykonywania kary pozbawienia wolności”. Zdaniem skarżącego powyższe jednoznacznie wskazuje na fakt, że spełnił on wymagania związane z wniesieniem skargi konstytucyjnej do Trybunału Konstytucyjnego.

Trybunał Konstytucyjny zważył, co następuje.

1. Zgodnie z art. 61 ust. 5 ustawy z dnia 30 listopada 2016 r. o organizacji i trybie postępowania przed Trybunałem Konstytucyjnym (Dz. U. z 2019 r. poz. 2393; dalej: u.o.t.p.TK) skarżącemu przysługuje prawo wniesienia zażalenia na postanowienie Trybunału Konstytucyjnego o odmowie nadania skardze konstytucyjnej dalszego biegu. Trybunał, w składzie trzech sędziów, rozpatruje zażalenie na posiedzeniu niejawnym (art. 37 ust. 1 pkt 3 lit. c w związku z art. 61 ust. 5-8 u.o.t.p.TK). Na etapie rozpoznania zażalenia Trybunał bada przede wszystkim, czy w wydanym postanowieniu prawidłowo stwierdził istnienie przesłanek odmowy nadania skardze dalszego biegu.

2. Trybunał Konstytucyjny w obecnym składzie uznaje, że postanowienie o odmowie nadania skardze konstytucyjnej dalszego biegu jest prawidłowe. Wskazuje, że warunkiem dopuszczalności skargi jest zakwestionowanie w niej przepisu, który bezpośrednio stanowił podstawę rozstrzygnięcia. Jak wyjaśniono w wyroku pełnego składu Trybunału z 24 października 2007 r. (sygn. SK 7/06, OTK ZU nr 9/A/2007, poz. 108), „skarżący nie może (...) w drodze skargi kwestionować konstytucyjności aktów normatywnych niestanowiących podstawy dotyczącego go indywidualnego rozstrzygnięcia. Podstawa rozstrzygnięcia obejmuje całokształt przepisów prawa (norm) stosowanych przez organ władzy publicznej w celu wydania aktu stosowania prawa”. Warunkiem tym jest ukształtowanie się ostatecznego orzeczenia na podstawie m.in. kwestionowanej w skardze normy generalno-abstrakcyjnej (zob. wyrok pełnego składu TK z 16 listopada 2011 r., sygn. SK 45/09, OTK ZU nr 9/A/2011, poz. 97).

Powyższy wymóg ma swoje źródło w Konstytucji. Zgodnie bowiem z art. 79 ust. 1 ustawy zasadniczej skargę można wnieść „w sprawie zgodności z Konstytucją ustawy lub innego aktu normatywnego, na podstawie którego sąd lub organ administracji publicznej orzekł ostatecznie o [...] wolnościach lub prawach albo o [...] obowiązkach określonych w Konstytucji”. Formalnym dopełnieniem tego wymagania jest art. 53 ust. 1 pkt 1 u.o.t.p.TK,

który stanowi, że skarga konstytucyjna zawiera „określenie kwestionowanego przepisu ustawy lub innego aktu normatywnego, na podstawie którego sąd lub organ administracji publicznej orzekł ostatecznie o wolnościach lub prawach albo obowiązkach skarżącego określonych w Konstytucji i w stosunku do którego skarżący domaga się stwierdzenia niezgodności z Konstytucją”.

W świetle powyższego nieprawidłowe jest zatem przyjęcie przez skarżącego w zażaleniu, że spełnił on wymagania związane z wniesieniem skargi, ponieważ wskazał przepisy, które kwestionuje. W myśl art. 53 ust. 1 pkt 1 u.o.t.p.TK warunkiem *sine qua non* jest wymóg, aby zaskarżony przepis stanowił podstawę ostatecznego rozstrzygnięcia o wolnościach lub prawach albo obowiązkach skarżącego określonych w Konstytucji. Skarżący zakwestionował regulacje, które w sprawie, w związku z którą wniósł skargę do Trybunału, nie znalazły zastosowania, a stanowiły jedynie podstawę prawną wydania zarządzenia Dyrektora Zakładu Karnego w C. wraz z załącznikiem pt. „Porządek wewnętrzny”, nie zaś postanowienia Sądu Okręgowego w B. z 7 września 2021 r. (sygn. akt [...]), które wskazał w skardze konstytucyjnej jako ostateczne rozstrzygnięcie.

Trybunał zauważa ponadto, że w części zażalenia zatytułowanej „uzasadnienie” skarżący nie przedstawił żadnych argumentów potwierdzających zarzut nieprawidłowości odmowy nadania dalszego biegu skardze konstytucyjnej.

Mając powyższe na względzie, Trybunał Konstytucyjny postanowił jak w sentencji.